

Eski Ev

Rasim ÖZDENÖREN

Eski ev, öyle mi?

Orası ne benim eski evim, ne de vaktiyle veya herhangi bir zaman öyle bir ev oldu.

Orası bir kumsaldır. Uçsuz bucaksız bir kumsal. Kumsalın toprağa doğru olan yerlerinde birkaç maki bitmiştir, birkaç cılız çerçöp...

Bakıldığında, uzak bir köşede, bir kumsalın ne kadar tepesi olursa öylesine bir yerde, kumsalın tepeliklerinde bir barınak... Oraya sanki bir yağmurlu günde birlikte gitmiştik. Ellerimi başının üzerinde şemsiye gibi tutmuşum... Benim ellerim onun başında, onun elleri yağmurlu kumsalı korumak istercesine ileriye doğru uzanmış, uzatılmış, yağmuru tutmak için değil, hayır, yağmuru sıkılaştırmak için. Çünkü ancak böyle yakınlaşacağını düşünerek ve arada bir avuç içlerini yukarıya doğru açarak...

Çünkü o duaya her zaman böyle hazırlamıştır kendini. Avuçlar yukarı, gözler yarı açık, yağmur damlacıkları yanağından süzülürken bir öpüş yumuşaklığıyla kıvrılan yanak çizgileri yakarışın en derin anlamını barındırıyor yüzünde...

Karşılıklı bekliyoruz.

Karşılıksız bekliyoruz.

Ne diyeceğini bilmiyorum.

Ve benim zaten sözcüklere sığdırılabilecek cümlelerim çoktan berhava olmuş...

Kulübe, yerinde duruyor.

Kulübenin içinde, görünmez bir el şömineyi tutuşturmuş.

Şöminenin sıcaklığı yağmurluğumuzun üstünden süzülen damlacıklara yansıyor, damlacıkları buharlaştırıyor...

Kaç zamandır o kulübenin ve o kumluğun uzak, sonsuz sahilinde duruyoruz, belli değil.

Ellerimiz birbirine değmeden geçip giden, avuçlarımızdan kayan yıllara bakıyoruz. Nice göğ ekinler biçildi o aralıkta...

– Gülümse, dedi, gülümse ki yolumuz aydınlansın...

Kumsalda çıplak ayakla yürüyoruz.

Birbirimize dokunmaktan çekinerek...

Kabirleri geziyorum. Ona ait kırık dökük ne varsa belki orada bulacağımı düşünerek... Orada ne olabilir, orada ne bulunabilir ki! Belki bir bebeğin anısından kalma kırıntılar, belki babadan, dededen kalma bir trafik kazasında yitirilmiş izler, kırık bir sözcük, yarım bırakılmış bir melodi, baharda aranan melal, melale aşına olmuş cesetler...

Bütün bunların arasından sevgilinin çehresi görünür. Gülümser. Çünkü ondan gülümsemesi istenmiştir. O gülümsemede yılgınlığın sunduğu saadete bir yol bulmanın imkânı denenmek istenmiştir. Ne karışık, karmaşık, dolambaçlı günlerdi.. nice bırakılmılardan arta kalan kâbuslar yaşamıştı. Kendini yalnızlıklara vurmuş, olmadık ilişkilere girmiş, hepsinden eli boş, yüreği boşalmış, umudu tükenmiş dönerek kalakalmıştı. Hangi granite çarpacaktı kafasını, hangi granit dayanırdı bu çarpmaya?.. Dışarı çıktığında ilk ziyareti onaydı: gözü, pencerede onun silüetini arıyordu.. fakat orada kimse yoktu, boş, bomboş bir pencere.. oysa, oradan, kendisine mendil sallayacak bir el görmek istiyordu. Bütün eski evler tükenmişti demek. O ev artık orada hiç olmayacak mıydı? Böyle bir dünya yaşanılır olabilir miydi? Bunu o anda kestirmesi asla mümkün görünmüyordu. Asla mümkün olmayacaktı. Elini kaldırdı. Boş pencereye doğru yorgun bir devinimle kıpırdattı, oraya bakıp kaldı:

– Gülümse, dedi bir daha, gülümsemenden doğan ışığa bana can versin, sen o canın içinde olasin, o ışımadaki can olasin...